

AZ ÁLOMVILÁG

Ez itt az álomvilág. Itt minden megtörténhet. Én már jártam ott és arrafelé vannak csodálatos, olykor viszont félelmetes dolgok is. Találkoztam ott sok élőlényel, törpöktől kezdve az óriásokig. Egyszer összefutottam egy nagyon kedves és aranyos törpével, úgy hívták Töröp. Még kölyök volt szinte, amikor megismertem. Az apukája meghalt, az anyukája pedig eltűnt. Egyedül élt már egy ideje. Úgy találkoztam vele, hogy amikor éppen a tízlábú pókokat csodáltam, akkor ütközött belém. Én nem láttam senkit, de éreztem valamit a lábamnál. Akkor egy vékony hangocska szólalt meg alulról. Miközben a nadrágszáramat rángatta, azt üvöltötte fölfele: bocsánat. Lehajoltam hozzá és fölemeltem a tenyerembe. Így ismertem meg Töröpöt.

Időközben nagyon összebarátkoztunk és sok mindent megmutatott, megtanított nekem. Voltam vele a tengeren, háromemeletes játékarúháiban és a kedvencem a labda város volt, ahol mindenütt labdákat láttam. Az egyik nap elmentünk a moziba megnézni a Szellemekek háborúját. Arról szólt, hogy a csontvázak és a nagy szőrös szörnyek folyton háborúztak. Én nem igazán élveztem, de azért megnéztem, főleg azért, mert láttam, hogy Töröpnek tetszik. Mozi után hazamentünk a házukba, majd kártyáztunk, Töröp nyert. Aztán sakkoztunk, abban én nyertem. Ezzel a nap el is telt, lefeküdtünk aludni.

Másnap reggel nyolckor keltünk, reggelinél beszéltük meg, hogy az óriás állatkertbe megyünk el. Oda tízkor már el is indultunk, nagyon izgultam, hogy milyen lesz, hiszen az álomvilágban minden más lehet, mint ahol én lakom. Töröppel nyugodtan mentünk az utcán, mikor elénk ugrott egy csontváz. Ő volt Csonti, törpe barátomnak egyik pajtása. Én nagyon megijedtem, Töröp viszont felkiáltott: helló Csonti, mi van veled? Ő csak csattogott, Töröp váltig bólogatott, mintha értené hogy mit beszél. Hé, nincs kedved velünk jönni az óriás állatkertbe, mi is épp oda tartunk? Csonti bólogatott. Így hát hárman indultunk tovább. Mennyi az idő, kérdezte Csonti. Töröp egyből rávágta: honnan tudjam, hogy mennyi az idő, ha nincs óráim. Csonti sértődötten elment. Egy idő múlva megszólaltam: szerintem eltévedtünk. Töröp nem adta föl és tovább ment. Fél óra múlva elkezdett besötétedni. Én csak mentem Töröp után, aki egyszer csak megfordult azt mondva: Jól van, bevallom most már tényleg eltévedtünk. Átölelve őt, azt mondtam: Én már akkor is tudtam mikor először mondtam. Nevetve azt mondta, sajnálom. Megfordult és elindult. Á, nem, most már én vezetek, mondtam. Jól van, mondta, és előre engedett. Mire haza értünk, már éjjel volt.

Lefekvés előtt megbeszéltük, hogy holnap megint megpróbálunk elmenni az állatkertbe. Várva a holnapi napot, lefeküdtünk. Reggel elaludtunk, meglepődtem hogy delet mutat az óra. Már egy óra volt, amikor kapkodva indultunk, kettőre ott is voltunk. Sajnálatos módon csak fél háromkor tudtunk bejutni az állatkertbe. Az első állatok a hatlábú elefántok voltak, és volt köztük rózsaszín, kék és lila is. Törpöt majdnem eltaposta az egyik elefánt. A második állat egy nagyon szelíd kis róka volt. Ő az egyetlen olyan állat, amelyik úgy néz ki, mint az én világomban. Meg is örökítettem a képét. A harmadik élőlény egy nagyon vad rózsaszín zsiráf volt, akin piros pöttyök voltak.

A többi igazi álomvilágos állat volt. A legutolsó ketrec nagyon meglepett, nem csak engem, hanem Töröpöt is, ebben piros nyulak voltak. A piros önmagában nem is olyan furcsa a többi állathoz képest, de az egyiknek még arany füle is volt. Én meg akartam venni, Töröpöt viszont kicsit gyözködnöm kellett, hogy ő is beleljen a vételbe, de végül sikerült. Megvettük a nyulat, aki otthon van, jól érzi magát. A többit viszont csak az Álomvilág második részében tudhatjátok meg!

